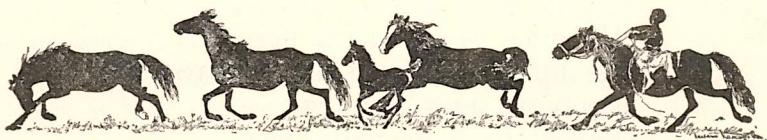

А конче цвили въ обори
 Жално и милно се чуе,
 Стояну сърце се свива,
 Че конче съкашъ говори:
 „Ставай, Стояне, оздравяй,
 Седло ми шито обследлай,
 Шарено; още вѣзано,
 Привѣржи леки зенгии,
 Низъ равно поле яхни ме,
 Съ младо сърце да рипнемъ,
 Край студенъ изворъ да минемъ,
 Жетвари да си нагледашъ,
 Кръстцитѣ да си прѣброяишъ,
 Отъ изворъ да ме напоишъ;
 Че мене вече дотегна;
 Да пия вода мѣрена
 На стара майка отъ мѣнци,
 Стояла и прѣстояла;
 Че мене вече дотегна,
 Да съхна тута, въ обори,
 Че тебе младостъ не чака:
 Ни ниви черни угари,
 Ни млади вѣрни другари.

Цв. Парашиковъ.

Напалионовъ опитъ.

Когато царь Напалионъ I се отправилъ въ походъ-
 къмъ Белгия, той билъ доста загриженъ за своята
 лична безопасностъ. Той заповѣдалъ да му повикатъ-
 най-искусния оржееенъ майсторъ. Императоръ го-
 запиталъ би ли могълъ да му направи *ризница* отъ-
 стомана, прѣзъ която не би могълъ да мине ни кру-
 шумъ, ни какъвъ да е ударъ, отъ което и да било
 хладно оржие (сабля, ножъ, копие и пр.) Майсторътъ